

17 Αυγούστου 2015

Για να μην αφήνουμε την προσευχή

/ Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες

Οί δυσκολίες καί οί θλίψεις γίνονται άφορμή γιά νά καταφύγουμε στόν φιλάνθρωπο Θεό καί νά ζητήσουμε τή βοήθειά του. Είναι άληθεια ότι αύτές τις δύσκολες ώρες γίνονται οί πιό θερμές προσευχές! Η ψυχή προσεύχεται μέ πίστη καί άφοσίωση, μέ δάκρυα καί άγωνία. Άν όμως ό Θεός μάς δώσει άμέσως αύτό πού ζητάμε, ύπάρχει τό ένδεχόμενο νά σταματήσουμε τήν προσευχή. Νά λάβουμε τό δώρο καί νά ξεχάσουμε τόν Δωρεοδότη. Καί τότε τό δώρο πού λάβαμε είναι πολύ μικρότερο σέ σύγκριση μέ τή ζημιά πού πάθαμε! Διότι δέν ύπάρχει τίποτα χειρότερο άπό τό νά διακόψουμε τήν έπικοινωνία μας μέ τόν Θεό καί νά φύγουμε άπό κοντά του!

Μήπως λοιπόν τό γεγονός ότι ό Κύριος δέν μάς δίνει άμέσως αύτό πού Τού ζητάμε, είναι πρός τό συμφέρον μας; Δέν είναι ένας τρόπος γιά νά μάθουμε νά έπικοινωνούμε μέ τόν Θεό καί νά παραμένουμε κοντά του έξαρτώντας άπό Αύτόν κάθε ύπόθεση τής ζωής μας; Αύτό άκριβώς τονίζει καί ό άγιος Ιωάννης τής Κλίμακος: «Νά μή λέγεις, όταν γιά πολύ καιρό προσεύχεσαι χωρίς νά παίρνεις αύτό πού ζητείς, πώς δέν κατόρθωσες τίποτε, διότι ήδη κάτι σπουδαίο κατόρθωσες· διότι ποιό άνωτερο άγαθό ύπάρχει άπό τήν προσκόλληση στόν Κύριο καί άπό τή συνεχή παραμονή στήν ένωση μαζί του;» (Κλίμαξ, Λόγος ΚΗ', 33).

Πολλές φορές δέν παίρνουμε αύτό πού ζητάμε άπό τόν άγιο Θεό, ώστόσο

ώφελούμαστε μέχρι τρόπο. Μπορεί νά περιμένει κανείς χρόνια ολόκληρα γιά νά δει νά άλλάζει ό δύστροπος σύζυγος, νά έπιστρέψει τό παραστρατημένο παιδί, νά θεραπεύεται ό άρρωστος· κι όμως όλο αύτό τό διάστημα δέν πηγαίνει χαμένο. Τό αντίθετο μάλιστα. Ή περίοδος τής φαινομενικής σιωπής τού Θεού τελικά αποδεικνύεται ώς ή πιό γόνιμη περίοδος τής ζωής μας. Διότι μέσα από τή δοκιμασία αύξανει ή πίστη καί ή έλπίδα μας στόν Θεό, καταρτιζόμαστε στήν ύπομονή καί στήν ταπείνωση, οδηγούμαστε στή μετάνοια. Καί άκομα αισθανόμαστε έντονότερα τή χάρη τού Θεού πού μάς ένισχύει γιά νά άνπμετωπίσουμε τό κάθε πρόβλημα. Είναι χαρακτηριστικό τό παράδειγμα τού αποστόλου Παύλου ό όποιος παρακάλεσε έπανειλημμένως τόν Θεό νά τόν απαλλάξει από χρόνια άσθένεια πού τόν βασάνιζε, άλλ' ό Κύριος τού άπαντησε: «Αρκεί σοι ή χάρις μου». Σού είναι αρκετή ή χάρις μου, μέ τήν όποια σέ ένισχύω (Β' Κορ. ιβ' 9). Καί πράγματι! Μέ τή χάρη τού Θεού ό μεγάλος Απόστολος ξεπερνοῦσε τις δυσκολίες τής άσθένειας καί συνέχιζε άνεπηρέαστος τό θαυμαστό αποστολικό του έργο.

Επομένως, κι όταν ό Θεός δέν άπαντά στις προσευχές μας, έμείς ώφελούμαστε, καί μάλιστα πολλαπλά. Ενώ νομίζουμε ότι δέν μάς άπαντά, Εκείνος μάς έπισκεπτεται μέ πλούσια έκχυση θείας Χάριτος. Λοιπόν άς μήν άπελπιζόμαστε κι άς μήν άποκάμνουμε προσευχόμενοι. Ο φιλάνθρωπος Κύριος ώς στοργικός Πατέρας πρόθυμα δέχεται τούς στεναγμούς τής καρδιάς μας καί μάς άπαντά άνάλογα μέ τό άληθινό, τό αιώνιο συμφέρον μας. Άς Τού έμπιστευθοῦμε ολόκληρη τή ζωή μας. Εκείνος γνωρίζει.

Πηγή: theomitoros.blogspot.gr